

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ФІЛОЛОГІЇ ТА МАСОВИХ КОМУНІКАЦІЙ
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

**ІНФОРМОЛОГІЧНІ, ДОКУМЕНТОЗНАВЧІ, БІБЛІОТЕКОЗНАВЧІ
ТА АРХІВОЗНАВЧІ СТУДІЇ В СУЧАСНОМУ СВІТІ**

Збірник матеріалів
І Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю

27 жовтя 2022 року

Київ – 2022

Редакційна колегія:

О.В. Булатова, доктор економічних наук, професор, перший проректор МДУ (голова),
С.В. Безчотнікова, доктор філологічних наук, професор, декан факультету філології
та масових комунікацій МДУ (заст. голови),
В.О. Кудлай, кандидат наук із соціальних комунікацій, завідувач кафедри інформаційної діяльності,
І.О. Петрова, кандидат історичних наук, доцент кафедри інформаційної діяльності МДУ,
О.О. Федотова, доктор історичних наук, старший науковий співробітник, професор
кафедри інформаційної діяльності МДУ.

Затверджено на засіданні кафедри інформаційної діяльності
(протокол № 5 від 15.11.2022)

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Інтернет вченою радою факультету філології
та масових комунікацій Маріупольського державного університету
(протокол № 2 від 16.11.2022)

Інформологічні, документознавчі, бібліотекознавчі та архівознавчі студії в сучасному світі : зб. мат. І Всеукраїнської наук.-практ. конф. з міжнародною участю, м. Київ, 27 жовтня 2022 р. / Маріуп. держ. ун-т ; ред. О.В. Булатова, С.В. Безчотнікова; упоряд. В.О. Кудлай, І.О. Петрова, О.О. Федотова. – Маріуполь : МДУ, 2022. – 208 с.

Збірник містить матеріали І Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Інформологічні, документознавчі, бібліотекознавчі та архівознавчі студії в сучасному світі», яка відбулася 27 жовтня 2022 року з ініціативи кафедри інформаційної діяльності Маріупольського державного університету.

В конференції взяли участь представники освітянської, наукової, фахової спільнот України та Європейського Союзу.

У тематичних напрямках учасників конференції розглянуті актуальні питання інформаційної науки, документознавства, бібліотекознавства та архівознавства в сучасному світі, інформаційні технології та інтернет ресурси у діяльності сучасних інформаційних агенцій, бібліотек, архівів та служб діловодства установ, виклики у підготовці фахівців інформаційної, бібліотечної та архівної справи, культурології, філології, журналістики та інших дотичних до соціальних комунікацій спеціальностей, проблеми формування та зберігання документних фондів установ, особливості інформаційної та документознавчої діяльності, менеджменту та маркетингу в соціальних комунікаціях.

Видання адресоване науковцям, викладачам, здобувачам та усім, хто цікавиться сучасними проблемами розвитку інформаційної науки, документознавства, бібліотекознавства та архівознавства.

Відповідальність за зміст, достовірність, оригінальність поданих матеріалів
несуть автори опублікованих у збірнику доповідей

© Автори тез, 2022

© МДУ, 2022

ЗМІСТ

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО	3
ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ	6
<i>Кудлай В.О.</i> ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННИХ СИСТЕМ КЕРУВАННЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ У ЗВО: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	6
<i>Левченко Л.Л.</i> АРХІВНИЙ ПЕРЕПИС 2021-2022 рр. у США	9
<i>Лісогор В.О.</i> РУЙНУВАННЯ ТА ВТРАТИ: ДОСВІД ЦЕНТРАЛЬНОЇ МІСЬКОЇ ПУБЛІЧНОЇ БІБЛІОТЕКИ М. МАРІУПОЛЯ	16
<i>Спрінсян В.Г.</i> ОСНОВНІ ВЕКТОРИ ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЙ У СИСТЕМІ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ	20
<i>Чередник Л.А.</i> ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНИХ БІБЛІОТЕК.....	24
<i>Філіпова Л.Я.</i> ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЇ В КОНТЕКСТІ ДИСЦИПЛІНИ «КОМУНІКАТИВНІ СТРАТЕГІЇ УСТАНОВИ» ДЛЯ ФАХІВЦІВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ	28
<i>Хромов А.В.</i> ДЕРЖАВНІ АРХІВИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ	30
СЕКЦІЯ 1. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІНФОРМОЛОГІЇ, ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА, БІБЛІОТЕКОЗНАВСТВА ТА АРХІВОЗНАВСТВА В СУЧАСНОМУ СВІТІ	36
<i>Акобій Д.А.</i> РОЛЬ ФАХОВОГО ПЕРІОДИЧНОГО ВИДАННЯ «БІБЛІОТЕКОЗНАВСТВО. ДОКУМЕНТОЗНАВСТВО. ІНФОРМОЛОГІЯ» У РОЗВИТКУ ДОКУМЕНТОЗНАВЧОЇ НАУКИ УКРАЇНИ.....	36
<i>Бордун В.В.</i> СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК ДІЛОВОДСТВА В УКРАЇНІ.....	40
<i>Григор'єва І.В.</i> БІБЛІОТЕЧНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ.....	46
<i>Левченко Я.В.</i> ВЕБ-ТЕХНОЛОГІЇ В ОБСЛУГОВУВАННІ КОРИСТУВАЧІВ БІБЛІОТЕЧНИХ УСТАНОВ.....	50
<i>Отрішко А.В.</i> УКРАЇНСЬКЕ ДОКУМЕНТОЗНАВСТВО У 1990-Х РОКАХ: ПЕРШІ ЗДОБУТКИ	54
<i>Пономарьова В.А.</i> СТАНДАРТИЗАЦІЯ ДІЛОВОДНИХ ПРОЦЕСІВ (ПІСЛЯ 1991 РОКУ ДО СЬОГОДЕННЯ)	57
<i>Решетілова О.М.</i> ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ БІБЛІОТЕКИ ЯК КОМУНІКАЦІЙНОЇ УСТАНОВИ В СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ.....	61
<i>Савік К.О.</i> ФАХОВА ПЕРІОДИКА З АРХІВОЗНАВСТВА В УКРАЇНІ	66
СЕКЦІЯ 2. ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ІНТЕРНЕТ РЕСУРСИ У ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ АГЕНЦІЙ, БІБЛІОТЕК, АРХІВІВ ТА СЛУЖБ ДІЛОВОДСТВА УСТАНОВ	70
<i>Василенко В.Ю.</i> МОЖЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПЛАТФОРМ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	70
<i>Думанський Н.О.</i> ІНФОРМАЦІЙНА МОДЕЛЬ КОРИСТУВАЧА БІБЛІОТЕКИ	74
<i>Коваленко А.В.</i> ЗНАЧНИЙ ВПЛИВ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЕЛЕКТРОННЕ ДІЛОВОДСТВО В УКРАЇНІ.....	79
<i>Петкевич С.С.</i> ЕЛЕКТРОННІ ПЕТИЦІЇ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ.....	85

Пирожок Д.С. ІНФОРМАЦІЙНО-ПОШУКОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ДЛЯ ЕЛЕКТРОННОГО ДІЛОВОДСТВА.....	90
Приходько К.В. ЕЛЕКТРОННИЙ КАТАЛОГ: СУЧАСНИЙ СТАН, ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ.....	94
Терпелюк В.С. ВИКОРИСТАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ЄДЕБО ДЛЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО СУПРОВОДУ ВСТУПНОЇ КАМПАНІЇ 2022 У МАРІУПОЛЬСЬКОМУ ДЕРЖАВНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ	97
Торяник А.А. ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В АРХІВНІЙ СПРАВІ: ВИСВІТЛЕННЯ ПРОБЛЕМАТИКИ В ФАХОВІЙ ПЕРІОДИЦІ.....	100
Філіппова Н.П. РОЛЬ БІБЛІОТЕК І АРХІВІВ КАНАДИ У ВИВЧЕННІ ВІТЧИЗНЯНОЇ БІОБІБЛІОГРАФІЇ ЕКСТЕРІОРИКИ	104
Холод Д.В. ІНТЕРНЕТ-ПРЕДСТАВНИЦТВА ВСЕУКРАЇНСЬКИХ ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОГО ЗНАЧЕННЯ БІБЛІОТЕК	108
Шевченко О.В. СТВОРЕННЯ ЄДИНОГО БІБЛІОТЕЧНОГО ПРОСТОРУ У СИСТЕМІ БІБЛІОТЕК ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ	113

СЕКЦІЯ 3. ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ, БІБЛІОТЕЧНОЇ ТА АРХІВНОЇ СПРАВИ, КУЛЬТУРОЛОГІЇ, ФІЛОЛОГІЇ, ЖУРНАЛІСТИКИ ТА ІНШИХ ДОТИЧНИХ ДО СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ.....

Політова О.А. СТРУКТУРА І ЗМІСТ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «МАРКЕТИНГ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРОДУКТІВ І ПОСЛУГ»	119
Попова А.Ф. АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ У МАРІУПОЛЬСЬКОМУ ДЕРЖАВНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ.....	124
Савченко С.В., Прокоф'єва К.А. ПРО НАРАТИВНУ КЛАУЗУЛУ ДІЛОВИХ ДОКУМЕНТІВ: РЕФЛЕКСІЇ ДО ПОШУКУ НОВИХ ДОСЛІДНИЦЬКИХ ТЕМ ДЛЯ ДОКУМЕНТОЗНАВЦІВ.....	129

СЕКЦІЯ 4. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТА ЗБЕРІГАННЯ ДОКУМЕНТНИХ ФОНДІВ УСТАНОВ

Бойко В.Ф. ДЖЕРЕЛА КОМПЛЕКТУВАННЯ АРХІВНИХ УСТАНОВ ДОКУМЕНТАМИ В ЕЛЕКТРОННІЙ ФОРМІ.....	136
Гедьо А.В. ФОНД 101 «НІЖИНСЬКИЙ ГРЕЦЬКИЙ МАГІСТРАТ» ДЕРЖАВНОГО АРХІВУ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ: СТРУКТУРА, СКЛАД, ІНФОРМАТИВНИЙ ПОТЕНЦІАЛ.....	138
Дубов М.С. ЗБЕРЕЖЕННЯ ДОКУМЕНТАЛЬНИХ РЕСУРСІВ МАРІУПОЛЬСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	145
Кригіна О.В. ПРОБЛЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ АРХІВНИХ ДОКУМЕНТІВ ПІД ЧАС ВОЄННИХ ДІЙ.....	150
Петрова І.О. ЦИФРОВІЗАЦІЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО ФОНДУ УСТАНОВИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ.....	152

СЕКЦІЯ 5. ОСОБЛИВОСТІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ТА ДОКУМЕНТОЗНАВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....

Белла М.В. THE PROBLEMS OF RELEVANCE OF INFORMATION RETRIEVAL SYSTEMS.....	156
--	-----

здобувачів вищої освіти МДУ. URL:
http://mdu.in.ua/Ucheb/normativnye/polozhennja_pro_zapobigannja_ta_vijavlen_akadem_pl.pdf (дата звернення: 18.10.2022).

7. Про освіту : Закон України від 05 верес. 2017 р. № 2145-VIII. Дата оновлення: 24.09.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> (дата звернення: 17.10.2022).

8. Савенкова Л. В., Чуканова С. О. Навчання студентів академічній доброчесності у бібліотеці ВНЗ: методичні поради. Українська бібліотечна асоціація. Київ : УБА, 2016. 39 с.

УДК 930.22(043.2)

Савченко С.В.,
Прокоф'єва К.А.
/ м. Дніпро /

**ПРО НАРАТИВНУ КЛАУЗУЛУ ДІЛОВИХ ДОКУМЕНТІВ:
РЕФЛЕКСІЇ ДО ПОШУКУ НОВИХ ДОСЛІДНИЦЬКИХ ТЕМ
ДЛЯ ДОКУМЕНТОЗНАВЦІВ**

Автори мають намір актуалізувати теоретичні рефлексії довкола низки питань, які можуть комусь видаватися давно вирішеними, і водночас заохотити до студій в ділянці українського історичного документознавства, яке рідко тішить нас значними здобутками. Йдеться про феноменологію наративності в українській документальній традиції. Прийнято вважати, що сучасна ділова (або діловодна) практика природно тяжіє до автоматизації, відтак до трафаретизації змісту і стилістичної форми, і це є закономірним вектором її розвитку, наративні тексти напроти – простір для вільної творчої фантазії і стильових експериментів.

Щодо літературних текстів – то це не зовсім так. Середньовічні автори намагалися не виказувати своєї авторської індивідуальності, застосовуючи так званий «центонно-парафразний» метод конструювання наративу [4]. Вони копіювали «високий стиль», що був сформований візантійською риторикою з її «плетінням словес», спираючись на парадигмальні для доби «канони ідеального опису» в зображенні реалій. Тож літописні ізводи, що писалися сотнями років десятками літописців, виглядають як стилістично однорідний суцільний текст, «розшивання» якого на окремі авторські редакції складало неабияку проблему навіть для такого текстолога як Олексій Шахматов [14]. В новітню добу в СРСР поступово склалася система єдиного радянського стилю, що втілювався однаковою мірою як в науковій літературі, так і в художніх текстах («соцреалізм»). Та й понині так звані «фахові» стандарти наукового письма дають мало простору не лише для стилістичного самовираження, але й для вільного структурування власних текстів.

Тяжіння до мовно-стилістичної уніфікації документів у діловій сфері – це тенденція, що формувалася під впливом різних чинників, пов'язаних з культурою, політикою, ідеологією та своєрідною «ентелехією» в еволюції документації. Як показують праці Олега Купчинського та інших дипломатистів, нарративна клаузула («narratio») в ранніх актах («грамотах») Давньої Русі була спочатку досить бідною (або й загалом її не було). Однак поступово вона з'являється, розростається за рахунок деталізації побутових історій, в міру видової диференціації документів [8]. Формулярну нестабільність і мовно-стилістичну неуніфікованість давньоруських грамот Олександр Лаппо-Данилевський пояснював тим, що вони були не зовсім актами в модерному сенсі: вони радше фіксували в пам'яті учасників факт укладання угоди, аніж утверджували її в юридичній площині [9]. Звідси й архаїчна традиція супроводжувати письмову фіксацію ритуалом (наприклад, привселюдне лупцювання або скалічення дитини, яка мала би запам'ятати моральну та фізичну травму, завдану за певних обставин від конкретних людей і виступити

свідком угоди через багато років).

Для давньої доби в історії вітчизняної документації взагалі не було властивим розмежування на юридичні акти та приватні документи: важило лише слово князя, а форма вираження його волі не мала великого значення. Наприклад, з XIV ст. ми маємо чимало охоронних грамот галицько-волинських князів, які видавалися купцям для вільної торгівлі, що мали формуляр звичайного приватного листа [8, с.200-201]. А міжнародні угоди могли виглядати як дружнє листування приятелів (як грамота магістрові Тевтонського Ордену від галицьких князів Андрія та Лева 1316 р.), хоч і скріплене необхідними засобами засвідчення [8, с.145]. Особливо цікавою та деталізованою є наративна клаузула документів українського діловодства XVI – першої половини XVII ст., що функціонувало в полі литовського та польського права, відображаючи повсякденне життя людей (особливо таких видів як скарги, тестаменти, позови, зізнання, слідчі справи, судові декрети, дарчі записи та ін.) [13].

Наративна розмаїтість властива й діловій документації пізнішого часу – періоду Визвольної війни та Гетьманщини. Досить лише оглянути хитрі риторичні стратегії гетьмана Богдана Хмельницького у дипломатичному листуванні із потенційними союзниками та універсалах до народу: з яскравим апелюванням до біблійно-апокаліптичних топосів та образу останньої війни – Армагеддону, в який могла перерости війна з поляками. Гетьманські універсали та листи до монархів за стилістичною ознакою виглядають як релігійно-публіцистичні тексти [6].

Мова документів українських гетьманів була канцелярською синтезою польської, церковнослов'янської і навіть подекуди середньовічної латини. А в діловій документації Гетьманщини XVIII ст. дослідники зауважують органічне переплетення народно-розмовних елементів із книжними канцеляризмами, особливо в наративних клаузулах судово-слідчих документів, де викладалися побутові обставини справ: «урочний термін», «указной срок», «справедливости

мірило», «подступний фальш», «кари подлеглим бути», «перед судом точилася справа», «таким способом», «прийшов за повиню», «слухне справедливо», «подано персонално», «представити документи» (так, термін «документи» в українському діловодстві XVIII ст. вживався!), «природним правом», «просили неотступно», «о громадских денгах», «з тих респектов надаєм єму селце», «чинити перешкоды» та ін. [5, с.161-162; 2, с.124, 127] До речі, сучасна українська літературна мова мала шанс постати не із селянських говірок XIX століття, а з канцелярської (ділової) мови козацької України XVII-XVIII ст. [7]. Проте так не сталося, що породило донині актуальну проблему культурної тягlosti / перервності між давньою та модерною Україною [11, с.166-185.]

Діловодство XIX століття, попри відомі реформи імператорів Петра I та Олександра I, було далеким від сучасних норм уніфікації. За словами Галини Орлової, «...листування між інстанціями велося у формі особистих листів, для обґрунтування адміністративних дій використовуються приватні висловлювання (при цьому розроблені законодавчі схеми легітимації, як і управлінські формули, відсутні). А циркуляри, рапорти та накази, куди б та ким би вони не надсилалися, наповнені колоритними захопливими історіями. Усе це остаточно переконує в канцелярській генеалогії російської літературної мови... А ще це свідчить про відсутність у «паперу» одного з базових властивостей документа – використання ресурсу типізації та схематизації для упорядкування соціальної реальності» (переклад наш. – С.С., К.П.) [10]. Простір імперської бюрократії функціонував як аморфне поле прецедентів, що довільно і докладно викладалися в наративній частині ділового документа без жодних ознак трафаретизації. Найбільш стандартизованими були формули ввічливості (звертання, вживання номіналів чинів та титулів, правильна адресація) між учасниками ділової комунікації, що розташовувалися «Табелем про ранги» на різних рівнях службової ієрархії.

XX століття було століттям ідеологічних держав. За словами Ролана Барта, для «політичного письма» не властива стилістична нейтральність: «певний

політичний соціум» змушує висловлюватися відповідно до приписів тих, хто утримує владу [1]. Це стосується не лише літератури, але й ділової документації. Розпорядчі, організаційні, звітні, протокольні документи радянської системи, здавалося би, мали бути стандартними і сухими за змістом, бо сфера документування було охоплена з 1950-60-х років хвилею суцільної стандартизації. Однак діловодна практика комуністичної доби демонструвала дещо інші реалії. Документи радянського діловодства, навіть протоколи, яким наполегливо закликав не довіряти Андреа Граціозі [3], освоювали літературні тропи, застосовуючи урочисто-піднесений квазіреволюційний стиль, патетику, метафори, метонімію, іронію, «Езопову мову», натяки-криптограми, прямі та приховані біблійні цитати та алюзії, звісно, що мали зрозумілу специфіку під впливом домінантного політичного дискурсу.

Мова цього дискурсу (з ідеалізацією конфлікту, радикалізму та насильства) стає мовою усіх текстів: від літературних до строго ділових. Закономірність тут виявляється такою: чим ближчим є суспільство до події його революційного переформатування, тим помітнішою є присутність політичного словника у формулярах документів, які за своєю функціонально-видовою ознакою мусили би бути стилістично нейтральними. Варто згадати хоча би знаменитий «сталінський стиль» партійних директив з переліком пейоративних метафор, що його копіювали на всіх рівнях адміністративної вертикалі (зі «шкідниками», «мерзотниками», «троцькістами» та «ворогами народу», яких «трудоий народ» повсякчас вимагає розстріляти) [12].

В таких реаліях дослідникові ділової документації варто враховувати кілька поверхів цензури. Андреа Граціозі протоколи радянської доби поділяв на три групи за рівнем відцензурованості: чорнові (там відбилася більш-менш правдива атмосфера зборів, але їх рідко зберігають), самоцензуровані автором (тут спрацьовує як здоровий глузд, так і інстинкт самозбереження, який змушував скорочувати наративну частину протоколу до мінімуму ключових формул) та цензуровані на етапі опублікування (з цілковито вихолощеним

змістом) [3]. Ця «споруда» структурує своєю логікою різні види та типи ділової документації, незалежно від форми політичного режиму та рівня демократичних свобод.

До того ж, політизована реальність змушує укладачів ділових документів порушувати принцип мовної нейтральності, вносити до стилю струмись емоційності, користуватися «партійним» тезаурусом правлячих груп, змінювати ad hoc граматичні правила, фемінітизувати звичні найменування реалій в річищі глобальних ліволіберальних трендів тощо. «Очевидно, – писав Барт, – що кожен політичний режим володіє власним письмом, чию історію ще потрібно написати» [1]. Усе це спонукає до рефлексій над кореляцією між суспільно-політичним ладом та формулярно-стилістичною специфікою ділової документації, що прокладає шлях до перспективних та цікавих документознавчих студій. Безумовний інтерес викликає лексико-граматичний та контент-аналіз ділового нарративу різних періодів нашої історії з огляду на чинник ідеологізації та політизації ділової лексики, наявність політичних штампів та кліше, формул виявлення лояльності до домінуючих політичних чинників, категорій самоідентифікації, «іншування» тощо.

Література

1. Барт Р. Нулевая степень письма. М., 2008. 434 с.
2. Бутич І. Універсали Івана Мазепи. К., 2002. 780 с.
3. Грациози А. Новые архивные документы советской эпохи: источниковедческая критика // Отечественные записки. 2008. №4 (43). С.253-275.
4. Данилевский И. Повесть временных лет. Герменевтические основы источниковедения летописных текстов. М., 2004. 370 с.
5. Ділова документація Гетьманщини XVIII ст. / Упор. В. Й. Горобець. К., 1993. 392 с.
6. Документи Богдана Хмельницького (1648-1657) / Упор.: І. Крип'якевич, І. Бутич. К., 1961. 740 с.

7. Ісаєвич Я. Мовний код культури // Історія української культури. Т. 2: Українська культура XIII – першої половини XVII століть. К., 2001. С.156-169.
8. Купчинський О.А. Акти та документи Галицько-Волинського князівства XIII – першої половини XIV століть. Дослідження. Тексти. Л., 2004. 1285 с.
9. Лаппо-Данилевский А.С. Очерк русской дипломатики частных актов. СПб., 2007. 285 с.
10. Орлова Г. Официальный документ: удостоверение и фальсификация власти // Статус документа. Окончательная бумажка или отчужденное свидетельство?: [электронный ресурс]: URL: <https://igiti.hse.ru/Editions/Document>.
11. Савченко С.В. Проблема функціонування давньоруської спадщини в українській культурі XVII-XIX ст.: вступні міркування // Княжа доба. Історія і культура. Вип.1. Львів, 2007. С.166-185.
12. Свідчення з минушини. Мовою документів. Д., 2001. 320 с.
13. Українське повсякдення ранньомодерної доби. Збірник документів. Вип. 1. Волинь XVI ст. / Під ред. І. Ворончук. 2014. 776 с.
14. Шахматов А.А. Разыскания о русских летописях. М., 2001. 375 с.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ФІЛОЛОГІЇ ТА МАСОВИХ КОМУНІКАЦІЙ
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Редактори

О. В. Булатова,
С. В. Безчотнікова

Упорядники

В. О. Кудлай,
І. О. Петрова,
О.О. Федотова

Наукове видання

**Інформологічні, документознавчі, бібліотекознавчі та архівознавчі
студії в сучасному світі**

Збірник матеріалів I Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю
27 жовтня 2022 року

Маріупольський державний університет

Комп'ютерна верстка:
Ю. І. Настаченко

Підписано до друку 05.12.2022 Зам. 200/17
Обсяг 8,32 друк. арк. Формат 60x84/16. Тир. – 150

Редакційно-видавничий відділ Маріупольського державного університету.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру
видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції.

Серія ДК №4930 від 07.07.2015 р.
03037, Київ, вул. Преображенська, 6